



NETFLIX
UNA SÈRIE
ORIGINAL DE
NETFLIX

MENTS PERILLOSES

Abans del Demogorgon . . .

Abans del Mind Flayer . . .

El terror tenia forma humana.

Columna

GWENDA BOND

**STRANGER
THINGS**

**MENTS
PERILLOSES**

GWENDA BOND

Stranger things: Ments perilloses és una obra de ficció.

Els noms, els llocs i els fets que s'hi narren són, o bé producte de la imaginació de l'autor, o han estat utilitzats com a ficcions. Qualsevol semblança amb fets, llocs o persones, vives o mortes, és pura coincidència.

COLLECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *STRANGER THINGS: SUSPICIOUS MINDS*

PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2019

© NEXFLIX CPX, LLC I NETFLIX CPX INTERNATIONAL, B.V, 2019

STRANGER THINGS™ ÉS UNA MARCA REGISTRADA DE NEXFLIX CPX, LLC I NETFLIX CPX INTERNATIONAL, B.V. TOTS ELS DRETS RESERVATS.

AQUESTA TRADUCCIÓ HA ESTAT PUBLICADA D'ACORD AMB DEL REY, UN SEGELL DE RANDOM HOUSE, UNA DIVISIÓ DE PENGUIN RANDOM HOUSE LLC.

© DE LA TRADUCCIÓ: JORDI BOIXADÓS BISBAL, 2019

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

FOTOCOMPOSICIÓ: GAMA, S.L.

ISBN: 978-84-664-2495-0

DIPÒSIT LEGAL: B. I. 865-2019

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

NOMÉS UNA PROVA

JULIOL DEL 1969

Bloomington, Indiana

1

La Terry va obrir la porta mosquitera i va notar la boira de fum perfumat a dins de l'apartament. Va fer una ganyota. El seu uniforme de cambrera, rosa vermellós amb un davantal blanc, que ara feia ferum d'esquitxos de greix i cafè vessat de la cafeteria, no trigaria a absorbir l'olor d'herba. Va afegir fer una rentadora a la llista de tasques de l'endemà. Com a mínim, la temporada d'estiu significava menys feina a casa.

—Ja has arribat, nena, per fi! —va dir l'Andrew, mentre agitava la mà i alhora passava un porro a la persona que tenia asseguda al costat. La seva rebuda entusiàstica la va fer somriure. Els cabells de l'Andrew havien crescut fins a formar unes grenyes que li emmarcaven la barbata a banda i banda com dos parèntesis; a ella li agradava. El feien semblar una mica perillós.

—Què m'he perdut? —va preguntar, mentre s'obria

camí serpentejant entre la gent; els que la coneixien li deien hola.

La seva germana, la Becky, estava asseguda a la butaca inclinable, enganxada a la tele en blanc i negre de dinou polzades que el pare d'en Dave, un amic de l'Andrew, li havia donat de segona mà després que ell se n'hagués comprat una de nova amb pantalla de colors en ocasió d'aquell esdeveniment transcendent: l'Apollo 11 havia arribat a la lluna aquella tarda.

—Fas broma, oi? —va cridar en David; també se sentia música, «Bad Moon Rising», de Creedence Clearwater Revival, que sonava en un tocadiscos i es barrejava amb la xerrameca excitada de Walter Cronkite a la tele—. Tot! Els nostres homes fa hores que són a la lluna! On eres, tu?

—Treballant —va dir l'Andrew, i la va estirar per fer-la seure a la seva falda; li va allisar els cabells de color ros brut cap enrere i li va posar els llavis a la galta—. Sempre treballa.

—N'hi ha que els pares no ens envien diners per pagar el lloguer —va dir. En David i ell sí que en rebien, de diners dels pares, i per això podien ser en un lloc tan bonic en comptes de viure en una residència d'estudiants.

La Becky la va mirar als ulls com a salutació i va tornar a concentrar-se en la tele.

La Terry va plantar els llavis suaument al clatell de l'Andrew. Ell va fer un murmuri d'aprovació.

La seva companya d'habitació, la Stacey, se li va acostar fent tentines, sens dubte amb unes quantes cerveses i porros de més. Portava els cabells negres rinxolats recollits en una cua crespada que estava a punt de desfer-se-li, i duia la camisa descordada i xopa de suor a les aixe-

lles. S'havia agafat el dia lliure i ja es veia que ho havia aprofitat.

—Et necessitem menys sòbria —va dir, mentre li clavava un dit a la Terry.

—Té raó. —En David mirava de tornar el porro.

La Stacey, però, el va interceptar i hi va fer una bona pipada.

—Porteu-li una cervesa. La Terry no fuma.

Abans que en David pogués protestar, l'Andrew va dir:

—Es torna paranoica.

Gairebé era veritat. La primera vegada que la Terry s'havia col·locat, l'experiència havia estat la definició de diccionari de la paraula *desagradable*. Tothom deia que havia estat una al·lucinació, però ella continuava creient que havia vist un fantasma... o alguna cosa que s'hi assemblava.

De tota manera, no era la mena de persona que deixava que els altres decidissin per ella.

—L'ocasió s'ho val, això de la lluna i tot plegat. —Va estirar la mà i va prendre-li el porro de les mans a la Stacey, va fer-hi una pipada curta i va aconseguir no tossir, i després el va tornar—. Ja agafo la cervesa jo mateixa —va dir, mentre s'aixecava d'un bot i feia cap a la cuina.

A terra hi havia una caixa de joguines amb una provisió minvant de gel i cervesa. Va agafar una llauna de Schlitz i se la va fregar a la galta mentre tornava a la sala d'estar. La gentada que hi havia al pis agreujava la calor de l'estiu, i l'aparell d'aire condicionat d'una sola finestra no hi podia competir.

Quan va arribar altre cop al sofà, la Stacey estava a mig explicar alguna cosa.

La Terry es va asseure a la falda de l'Andrew per escoltar-la.

La Stacey agitava les mans al seu voltant.

—O sigui que aquella rata de laboratori va i m'ofereix quinze dòlars...

—Quinze dòlars? —Això va cridar l'atenció a la Terry—. Per fer què?

—Aquell experiment psiquiàtric on em vaig inscriure —va dir la Stacey mentre es deixava caure al mig de la sala, de cara a la Terry—. Ja ho sé. Sembla que està bé, però llavors... —Va callar i es va estremir.

—Llavors què? —La Terry es va inclinar cap endavant, va obrir finalment la llauna i en va prendre un glop. L'Andrew la va envoltar per la cintura amb els braços perquè no caigués.

—Aquí ve la cosa rara —va dir la Stacey. Va estirar els braços enrere per allisar-se la cua i sense voler se la va desfer del tot. De sobte, amb el parpelleig en blanc i negre de la tele al darrere i els cabells rinxolats que li queien en blens esbullats, feia cara de posseïda—. Em porta a aquella sala fosca on hi ha una llitera i em fa estirar-m'hi.

—Oh, oh, em sembla que ja sé per a què eren els quinze dòlars —va dir en Dave.

Tant la Stacey com la Terry li van llançar una mirada furiosa, però l'Andrew va riure. Eren nois que es comportaven com nois i es pensaven que feien gràcia.

—Continua —va dir la Terry mentre mirava al sostre, enfadada—. Què va passar?

—Em pren les constants, el pols, m'ausculta el cor, treu una llibreta gruixuda on ho apunta tot. I llavors...

—La Stacey va brandar el cap—. Deu semblar queestic sonada, però la cosa és que em va posar una injecció i

em va ficar una pastilla d'alguna cosa que se'm va dissoldre a sota de la llengua. Al cap d'una estona em va començar a fer preguntes rares...

—Quina mena de preguntes? —La Terry estava enganxada a la història. Per què coi algú havia de donar quinze dòlars a la Stacey per fer una cosa així? En un laboratori?

—No me'n recordo. No hi ha manera. Només que li contestava, però ho tinc com en una nebulosa. No sé què em va donar, però era com col·locar-se amb el pitjor lot d'àcid de la història. Després... no em trobava bé.

—Això va ser divendres passat? —va preguntar la Terry—. Com és que no ens n'havies dit res?

La Stacey va tombar el cap per mirar Walter Cronkite, i després la va mirar a ella altra vegada.

—Vaig necessitar un parell de dies per entendre-ho una mica, em sembla. —Va arronsar les espatlles—. No hi tornaré.

—Espera. —L'Andrew acosta el cap al de la Terry i l'hi repenja a l'espatlla—. Volien que hi tornessis?

—Quinze dòlars per sessió —va dir—. I tot i així, no val la pena.

—Per a què et van dir que era? —va preguntar la Terry.

—No m'ho van dir —va contestar la Stacey—. I ara no ho sabré mai.

L'Andrew irradiava incredulitat.

—Hi aniré jo; per aquesta quantitat de diners, tant me fot prendre àcid dolent. Pagariem el lloguer d'un mes! Sona fàcil.

La Stacey el va mirar amb mala cara.

—Els teus pares ja paguen el lloguer, i a més només volen dones.

—Ja us ho he dit, per a què eren els quinze dòlars —va dir en Dave.

La Stacey va agafar un coixí i l'hi va tirar per sobre. Ell el va esquivar.

—Hi aniré jo —va dir la Terry.

—Oh, oh —va dir l'Andrew—. La «noia que ha de canviar el món» es presenta per fer el servei.

—Només tinc curiositat —va dir la Terry, amb una ganyota—. I no es tracta d'això.

No superaria mai la vergonya d'aquell peu de foto a l'annuari... ni el fet de tenir sempre milions de preguntes davant de qualsevol cosa. El pare li havia ensenyat a estar sempre atenta, i ella mai no es volia perdre l'oportunitat de fer alguna cosa important. Ja era prou frustrant viure tan lluny de San Francisco o Berkeley, que era on s'estaven produint els moviments sísmics en la cultura... on fer front a la política del govern sobre la guerra era part de la vida de cada dia, no una cosa que feia que la meitat de la gent et mirés malament fins i tot encara que estiguessin d'acord amb tu.

I què, doncs, si cap de les seves preguntes havia donat mai bon resultat? Potser aquesta vegada seria diferent. I li pagarien quinze dòlars. Amb una paga com aquesta, la Becky no diria ni piu.

—Eh? —va fer la Stacey, i va pestanyejar.

La Terry s'hi va comprometre.

—Hi aniré en el teu lloc i faré l'experiment... si de debò no hi vols tornar.

—No, no hi tornaré —va dir la Stacey, mentre arronsava les espatlles—. Però si dius que amb la maria ja et tornes paranoica...

—M'és igual. Ens anirien bé els diners. Per això ho faig.

I què si era mentida? La Becky li va fer que sí amb el cap en senyal d'aprovació, tal com la Terry ja s'havia imaginat.

I llavors en Dave va cridar:

—Ei, calleu! Apagueu la música. Passa una cosa!

Mentre la música s'apagava, l'Andrew va xiuxiuejar a l'orella de la Terry...

—Segur que vols anar a veure la rata de laboratori aquella? Ja sé que t'agrada tenir respostes per a tot, però...

—Tens enveja perquè no hi pots anar tu —va dir ella, i es va posar la llauna de cervesa inclinada als llavis per prendre'n un altre glop amb regust de pols i petroli.

—És veritat, nena, és veritat —va dir ell.

Algú va apujar el volum de la tele i tothom va contemplar com Neil Armstrong sortia i baixava, una passa vacil·lant rere l'altra, per l'escala.

En Dave va mirar enrere un instant per sobre de l'espatlla.

—Podem enviar un home a la lluna, però encara no saben com sortir del Vietnam.

—Tu ho has dit —va fer l'Andrew.

Es van sentir tot de grunys d'assentiment a la sala fins que en Dave els va fer callar, malgrat que el primer a parlar havia estat ell.

Hi va haver un silenci a la pantalla i llavors Armstrong va dir:

—Molt bé, ara baixaré del mòdul lunar.

No respirava ningú. A la sala hi havia tant de silenci com el que se suposava que regnava a l'espai, una absència de so, però en aquella absència hi havia una esperança nerviosa.

I llavors ho va fer. L'astronauta, amb el seu vestit de bombolles dissenyat per protegir-lo de l'atmosfera d'un altre món i de gèrmens desconeguts, va posar el peu a la bella i desolada superfície de la lluna. Armstrong va tornar a parlar.

—Aquest és un petit pas per a l'home, però un gran salt per a la humanitat.

En Dave es va posar a fer bots i llavors tota la sala va començar a brindar. L'Andrew va agafar la Terry i la va fer giravoltar, en un moment de celebració meravellada i engegadora. Walter Cronkite semblava a punt de plorar, igual que la Terry. Li picaven els ulls.

Es van tranquil·litzar i van contemplar com els astronautes plantaven una bandera dels Estats Units i es desplaçaven amunt i avall per un cos celestial que penjava a dalt del cel, després d'haver-hi arribat en una màquina meravellosa construïda per homes. Havien travessat el cel volant. Havien sobreviscut i ara caminaven per la lluna.

Quina sort ser vius per veure-ho. Hi havia res impossible, ara?

La Terry va agafar una altra cervesa i es va imaginar el moment que coneixeria l'home que la Stacey anomenava rata de laboratori.

2

L'edifici de psiquiatria no era cap dels que la Terry havia visitat per les classes. El va trobar amagat al racó del fons del campus: tenia tres plantes, era a l'ombra dels arbres i les branques es reflectien a les finestres. Les capçades es balancejaven sota un cel gris que anunciava pluja.

Un Mercedes-Benz tot lluent i dues grans furgonetes negres estaven aparcades al llarg de la vorera, al costat de l'edifici, i això malgrat que a l'aparcament quedaven un munt de llocs lliures, perquè a l'estiu hi havia menys estudiants al campus.

«Furgonetes d'assassins», va pensar la Terry. «Quina ironia. Potser per fi em ficaré en alguna cosa interessant».

A la llum del dia, li havia semblat que la idea que allà hi fessin algun experiment important era... poc probable. Amb tot, hi havia anat. Li havia preguntat a la Stacey què es necessitava, i ella li havia dit que només calia que es presentés a la sala del pis de dalt. També s'havia acomiadat de la Terry amb una frase tranquil·litzadora: «A veure si et faran un test amb un còctel d'àcid i refrescos i la palmaràs».

La Terry va entrar per la porta de vidre, que s'obria cap a fora, i de seguida va veure esperant a dintre una dona en bata de laboratori amb un portanotes a la mà. Tenia els cabells rinxolats de color castany, el front ample i un aire de persona que va per feina.

—Avui l'edifici està tancat —va dir la dona—, tret de si ets a la llista.

Era metgessa o estudiant de llicenciatura? La Terry no havia conegut cap metge que fos dona, però sabia que existien.

—La llista? —va preguntar la Terry.

Una altra persona va entrar darrere d'ella a tota velocitat i va estar a punt de xocar-hi. La Terry va redreçar l'esquena i va mirar per sobre de l'espatlla, i llavors va veure una noia amb una granota de treball, més ben dit una granota de treball greixosa, que li va fer un somriure d'orella a orella mentre ella la mirava de dalt a baix.

—Ho sento —va dir la noia, mentre arronsava les espatlles—. Em pensava que feia tard.

—No passa res.

La Terry no va poder evitar tornar-li el somriure. No podien ser més diferents l'una de l'altra. La Terry anava tota polida amb un conjunt de brusa i faldilla, i a la nit s'havia posat rul'los, de manera que ara els cabells li queien suaument ondulats. La noia de la granota també duia greix sota les ungles, dels cabells se'n podia dir, com a molt, que se'ls havia pentinat, i tenia les galtes totes pigades. Era un homenot. Pocs anys enrere no l'haurien deixat entrar al campus amb pantalons.

—Els noms —va dir la dona del portanotes—. He de comprovar que les esperen.

—Alice Johnson —va dir la noia, avançant-se a la Terry—. Jo no sóc a la llista, vinc de la ciutat.

Allò era una sorpresa. La Terry no hi era, això segur, i pel que sabia, la Stacey tampoc.

La dona i l'Alice, però, van mirar la Terry i de sobte li tocava a ella demostrar que havia de ser allà.

—I vostè? —va preguntar la dona.

—Stacey Sullivan —va mentir la Terry, mentre es preguntava si no s'havia equivocat de lloc.

La dona va repassar la llista de dalt a baix i tot seguit a l'inrevés. La Terry es notava el pols.

—Aquí, és aquí —va dir la dona, i va posar una marca al nom—. Perfecte. Ja ha estat aquí abans, oi? Vagin a la tercera planta a inscriure's amb els meus col·legues d'allà dalt.

—Què és tot això? —va dir la Terry, vacil·lant—. Jo, daixò, no ho recordo de l'altra vegada.

—És un nou procés de reclutament —va dir la dona—. A dalt els ho aclariran.

Mentre s'endinsaven a l'edifici, l'Alice va dir a la Terry:
—Millor, perquè és la primera vegada que vinc.

La Terry va haver de fer un esforç per no preguntar a l'Alice si sabia res més del que estava passant. Ho va aconseguir, amb penes i treballs. Es va aturar davant de la porta de l'escala.

—Vols que pugem caminant? Els ascensors d'aquests edificis vells de vegades són molt lents.

—No! —va dir l'Alice per refusar la idea—. M'encanta fer servir ascensors.

—Ah, d'acord —va fer la Terry; què podia dir, sinó?

L'Alice es va relaxar i va fer un somriure. Van recórrer la curta distància fins on hi havia el grup d'ascensors i van esperar i esperar fins que en va baixar un i les portes es van obrir a contracor un centímetre rere l'altre.

—Aquest és vell de veritat —va dir l'Alice mentre passava un dit pel marc metàl·lic; semblava admirada i emocionada d'entrar-hi.

La Terry no va comentar que la gent solia estar poc entusiasmada de pujar en ascensors antics. L'Alice era un cas únic. No era gens estrany que es presentés a un experiment mental. Tot i així, a la Terry li queia bé.

—Dius que ets de la ciutat? —va preguntar la Terry—. Jo vaig néixer a una hora d'aquí, més o menys. A Larrabee.

—Jo sóc d'una família de gent dura —va dir l'Alice—. Treballo al taller del meu oncle. Està especialitzat en maquinària pesada.

—M'agradaria fer de mecànica —va dir la Terry.

L'Alice va arronsar les espatlles.

—Tots fem de mecànics. El cos només és una altra mena de màquina.

«Ben pensat».

—Sense cor? —va preguntar la Terry, per fer una mica de broma.

—Sí que n'hi ha, és la bomba que ens fa funcionar —va dir l'Alice.

Les portes van començar a obrir-se, ja al tercer pis, amb la mateixa lentitud que a la planta baixa.

L'Alice va callar un moment.

—Si tingués les peces que calen el podria arreglar, saps? No està espatllat, només ha perdut una mica de l'esplendor original.

Allò era una lliçó per a la Terry: no havia de jutjar ningú perquè anés amb una granota de treball greixosa. L'esplendor original d'un ascensor d'una universitat.

—Esperem que no calgui —va dir.

L'Alice li va fer un somriure.

—Esperem-ho.

—O sigui que dius que no has estat mai aquí? —va deixar anar de sobte la Terry.

—No —va dir l'Alice—. El meu oncle va veure un anunci al diari la setmana passada on buscaven dones d'edat universitària amb aptituds destacables. Vaig contestar. Em van enviar una carta per dir-me que vingués.

Nou procés de reclutament, havia dit la dona. Com se'n sortiria la Terry? Què s'entenia per «aptituds destacables»?

Van sortir de l'ascensor, moment en què l'Alice hi va fer una nova carícia amable, i van entrar en un passadís sense cap gràcia que tenia portes a banda i banda i on hi havia fullets on s'anunciaven experiments. Només una de les portes estava oberta, de manera que la Terry va imaginar-se que devia ser allà. L'obertura era prou gran perquè hi cabessin l'Alice i ella l'una al costat de l'altra, i ja convenia, perquè l'Alice no volia anar ni al davant ni

al darrere de la Terry. Com totes les altres curiositats de l'Alice que la feien tan especial, aquesta també era encantadora.

Les esperava una altra persona amb bata de laboratori. Era un home que anava pentinat com un presentador de televisió i que duia unes ulleres de muntura gruixuda. Els va passar un feix de papers i un bolígraf a cadascuna.

—Formularis d'autorització —va dir—. Vagin emplenant-los fins que les cridin.

«Gràcies per l'amabilitat, home».

Els va fer un gest cap a un espai que feia les funcions de sala d'espera, on havien posat unes quantes cadires. Ja hi havia sis noies més, totes d'edat universitària, tot i que si passava com amb l'Alice no totes devien anar a la universitat, i un noi de la mateixa edat que duia els cabells llargs, castanys, una barba com de Jesucrist i anava amb pantalons acampanats. La Terry i l'Alice es van haver d'asseure separades perquè les úniques cadires lliures quedaven l'una davant de l'altra.

L'Alice es va asseure al costat d'una jove negra que llegia un llibre de text gruixut i que, per comparació, feia que semblés que la Terry anava tota desendregada, i l'Alice encara més, és clar. Portava un vestit porpra cenyit, l'última moda. Modest però al dia.

—També véns de la ciutat, tu? —li va preguntar l'Alice.

La noia duia els cabells rinxolats que li accentuaven un rostre amable i bonic. Va mirar l'Alice.

—M'he criat aquí —va dir—. Gloria Flowers.

—Aquells...? —va preguntar l'Alice.

—Sí —va dir la Gloria—, aquells Flowers.

L'Alice va fer uns ulls com unes taronges i va xiuxiuejar a la Terry, des de lluny:

—La seva família té una botiga enorme. I són floristes. Flors Flowers.

—Sóc aquí —va dir la Gloria; i va afegir—: Es diu Flors i Regals Flowers.

—També has vist l'anunci al diari? —va preguntar l'Alice.

—No —va contestar la Gloria—. Estudio aquí. Biologia.

—Ai, no volia ofendre —va fer l'Alice, tota enrojolada—. De debò. La boca em va més de pressa que el cervell.

—L'hauries d'haver sentit amb quina admiració parlava de l'ascensor —va dir la Terry.

L'Alice la va mirar amb agraïment.

La Terry es va inclinar cap endavant i va oferir la mà a la Gloria. La Gloria va dubtar un moment i després va acceptar l'encaixada, mentre s'aguantava el llibre de text contra el pit. Alguna cosa en va caure a terra. Un exemplar d'un còmic.

La Gloria va obrir els ulls de bat a bat, avergonyida.

La Terry es va ajupir a recollir-lo. *X-Men*, deia a la coberta acolorida.

—M'encantava *Archie's Girls Betty and Veronica* —va dir, mentre li donava el còmic.

—Això és una mica diferent. —La Gloria, però, va somriure.

—De conya —va dir la Terry—. Estic contenta de conèixer una altra estudiant... —Va dubtar; s'adonava que no podia dir el seu nom veritable. Encara no.

—Llavors, suposo que jo sóc aquí de més a més —va dir l'Alice—. No em feu cas.

El noi va inclinar el cap a una banda i va fer un gest d'assentiment a l'Alice.

—Ets la més intel·ligent de la sala —va dir, amb tota la intenció—. Sóc en Ken.

—Em pensava que només volien noies —va dir l’Alice; no semblava que ho digués com un compliment.

—Sóc vident —va dir ell, amb prou feines en un xiuxiueig.

—De debò? —li va preguntar la Terry.

Ell es va repenjar al respatller de la cadira.

—I tant que sí. Per això sabia que havia de venir.

—I tant que sí —va repetir l’Alice, i la Terry no sabia si ho deia de debò o per riure-se’n.

Les noies que tenien a banda i banda feien esforços evidents per no mostrar-se consternades pel que passava al seu voltant. La Terry ho trobava divertit i després d’intercanviar unes mirades amb l’Alice i en Ken, el suposat vident, i després amb la Gloria, va pensar que ells també s’hi divertien.

Un home amb bata blanca va obrir una porta al fons.

—Gloria Flowers —va dir.

La Gloria va tornar a ficar el còmic a dins del llibre de text, va fer l’ullet als altres, es va aixecar i va seguir l’home cap al passadís.

La veritat era que a la Terry li queien bé aquells tres.

Només quedaven ells dos, la Terry i en Ken, i ja havien passat hores.

Els formularis d’autorització eren densos i plens d’argot, i li feien venir nàusees; la Terry tenia raó: aquell experiment era un tema gros. Els formularis no eren de la universitat, sinó del govern dels Estats Units. D’un organisme anomenat Oficina d’Intel·ligència Científica. Deien que els podien caure sancions greus, fins i tot pe-

nes de presó, en cas de revelar qualsevol activitat en què participés el subjecte. Allò volia dir que passarien coses que havien de quedar en secret.

El pare de la Terry i la Becky havia servit a l'exèrcit durant la Segona Guerra Mundial, i havia vist coses terribles. No en parlava mai davant de les noies, però una nit la Terry l'havia sentit que es despertava amb un crit, i s'havia acostat d'amagat a veure què passava. Havia acabat ajupida al costat de la porta del dormitori dels pares, amb la camisa de dormir posada, escoltant d'amagat. El pare parlava a la mare d'un camp d'on havien ajudat la gent a sortir, cap al final.

—La seva pròpia gent, atapeïts com llaunes de sardines, esquelètics... i aquells eren els que havien sobreviscut.

Deia que tenia malsons en què ell treballava al camp de concentració i no feia res per aturar-ho.

—Tu no ho faries mai, això —deia la mare perquè es calmés—. No ets així.

—M'agradaria pensar que no —deia ell—, però sé que molts homes que van treballar allà pensaven igual abans de la guerra. I les seves dones també. Podria passar aquí. És això el que fa que em desperti.

—No, aquí no passaria —afirmava la mare.

—M'agrada que pensis d'aquesta manera, amor meu.

—Si no pensés així, em sembla que no podria suportar viure. Ni tan sols puc entendre com de difícil deu ser, Bill.

En aquell moment, la Terry els havia estimat profundament. El pare, que havia hagut de ser testimoni d'uns horrors que el feien dubtar fins i tot de si mateix. La mare, que creia en ell tot i que ell mateix no n'estava segur. El pare sempre mirava les notícies, cada nit, i els

deia que era molt important que estiguessin compromeses, que el dret a vot era un gran regal, que haurien d'estar sempre vigilants, que no sabies mai si et tocaria a tu garantir el manteniment de la llibertat.

La Terry s'havia pres aquelles lliçons molt seriosament; la Becky i la mare sempre havien pensat que massa seriosament. El pare, en canvi, n'estava orgullós.

I ara era aquí. Dins seu, l'excitació i els nervis s'anaven entrelaçant amb força, com una molla, a mesura que llegia. Quan va arribar al final, va vacillar.

Llavors va signar amb el seu nom real. La Stacey no volia ficar-s'hi, en allò, i per tant la Terry hauria de tirar endavant amb el seu propi nom, d'una manera o altra.

—Stacey Sullivan? —va dir l'home des de la porta.

Després d'aquest últim moment de fer-se passar per la seva amiga, en tot cas.

En Ken la va mirar.

—Ets tu?

Era interessant que ho hagués dit com una pregunta.

—Daixò, sí —va dir la Terry, i es va aixecar d'un bot.

Només llavors es va adonar que l'home que havia dit el nom no era el mateix que el d'abans. Era prim i guapo, amb un ble de cabells castanys perfectament pentinats i un rostre quasi sense arrugues. Quan l'home es va fixar en ella, però, li va semblar que la seva temperatura corporal davallava uns quants graus.

Ell va somriure, i li van aparèixer unes arrugues vora les commissures dels ulls.

—Senyoreta Sullivan?

«Estàs nerviosa, només és això».

La Terry es va precipitar cap endavant i els formularis

van estar a punt de caure-li a terra, de tant d'impuls. Es va posar bé la bossa de mà que duia al braç i es va arrambar el feix de papers al pit amb força.

—Present.

L'home li va cedir el pas amb un gest.

—Som al fons de tot, l'última porta a la dreta.

La porta estava oberta; donava a una sala gran on regnava el desordre. A dins l'esperava una taula d'exploració. S'hi va quedar al costat mentre observava la resta de l'espai. Hi havia material del departament de psiquiatria, com ara dues lliteres i pòsters amb diagrames, i tot d'equipament estrany ple de cables i tubs. Taules i piles de quaderns. Un microscopi que semblava que no es feia servir, arrambat en un racó. Va veure un model de cervell dividit en seccions d'un rosa pàl·lid que es podien muntar i desmuntar.

—Segui —va dir l'home, indicant la taula d'exploració amb un gest de la mà. Parlava amb autoritat, com si estigués acostumat a donar ordres.

La Terry va dubtar un moment i després es va asseure a la taula amb els peus penjant, un recordatori que no trepitjava terreny ferm.

L'home se la va quedar mirant. Finalment, quan el silenci va començar a fer-se incòmode, va preguntar:

—I vostè és?

Abans que la Terry pogués decidir la resposta, ell va continuar:

—Sé que no és la Stacey Sullivan.

«Merda». Si que havia anat de pressa...

—Com? —La pregunta se li va escapar dels llavis.

—Segons les notes de l'empleat de la universitat que ens en va donar el nom, Stacey Sullivan té els cabells negres i amb rínxols i els ulls castanys, fa metre seixan-

ta-dos i el seu coeficient intel·lectual es mou dins la mitjana.

La Terry es va ofendre en nom de la Stacey.

—Vostè —va continuar l'home— fa més de metre setanta-cinc, té els cabells ros fosc i els ulls blaus. L'avaluació que faré de la seva intel·ligència dependrà de per què és aquí fent veure que és la senyoreta Sullivan, però suposaré que està per sobre de la mitjana. O sigui que qui és?

Parlava en to desenfadat. Fos com fos que la Terry esperava que anessin les coses, no era d'aquesta manera.

—A veure, vostè tampoc no és la rata de laboratori que em va comentar la Stacey —va dir la Terry, i s'adonava que era cert; no només l'escena era del tot diferent de la història de la Stacey, sinó que ningú no descriuria aquell home dient que era una «rata de laboratori»—. El que li va donar drogues que la van fer trobar-se malament la setmana passada. És la raó que no hagi tornat. O sigui que vostè qui és?

La Terry es va preguntar si li contestaria.

L'home va brandar el cap amb una expressió que potser significava que ho trobava divertit.

—Sóc el doctor Martin Brenner. Aquell home era un psicòleg de la universitat que està subcontractat. Tenen el costum de fer nyaps amb els procediments. És per això que ara me n'ocuparé jo. —Va callar un moment—. Ara li toca a vostè.

«Em sembla bé».

—Em dic Terry Ives i sóc la companya d'habitació de la Stacey —va dir.

—Doncs ara no tinc ni idea de si passa els criteris de selecció establerts per a aquest experiment —va dir el doctor Brenner.

—He parlat amb alguns dels que eren allà fora... han contestat a un anunci al diari. No sembla que els requisits siguin gaire estrictes.

Ell no va dir res i va mirar-la altra vegada una bona estona amb aquella expressió d'estar-la avaluant.

La Terry va continuar, encoratjada pel fet que encara no l'haguessin fet fora.

Es va aixecar per quedar cara a cara amb ell, i no pas tenir-lo planant a sobre.

—Em vaig decidir a venir en lloc de la Stacey perquè... vaig tenir la sensació que això devia ser important. És massa estrany perquè no ho sigui. Els laboratoris no demanen dones d'edat universitària per donar-los drogues. No només per a això, almenys.

—Aleshores, de què creu que es tracta? —va preguntar el doctor Brenner.

La Terry va arronsar les espatlles.

—He llegit els formularis d'autorització. L'únic que puc dir és que, es tracti del que es tracti, és alguna cosa... grossa. En vull prendre part.

—Hm. —El gruny tenia un deix d'escepticisme.

—Què necessito per estar qualificada? —va preguntar—. Digui-m'ho.

—Està soltera?

La cara de l'Andrew va aparèixer-li un instant al cap.

—No estic casada.

—Té bona salut? —va preguntar l'home.

—No he faltat ni una sola vegada al meu torn a la cafeteria on treballo.

Ell va fer un gest del cap en senyal d'aprovació.

—Ha tingut mai activitat sexual?

La Terry es va enrigidir. Aquella no era la mena de conversa que les dones tenien amb desconeguts. Si el

desconegut, a sobre, era un metge del govern, encara li semblava menys adequada.

—Em temo que necessitem que les participants siguin sinceres —va dir ell com si volgués disculpar-se.

—Sí —va contestar la Terry, sense donar més detalls.

Un nou gest d'assentiment.

—I ha donat a llum alguna vegada?

—No —va dir ella.

—És tenaç?

La Terry hi va rumiar.

—Sóc aquí, oi?

—Sospito que compleix els criteris bàsics. Ara bé...

—L'home va callar i la va tornar a estudiar.

No semblava convençut del tot. Encara no.

La Terry va furgar en la memòria per recordar què havia dit l'Alice sobre l'anunci al diari. Li semblava que ell no estaria gaire interessat en la llista d'aptituds destacables que podia enumerar: era capaç de servir de sis a vuit taules sense oblidar què havia demanat cadascú, una cosa més difícil del que semblava, i sense donar mai el cafè descafeïnat a qui l'havia demanat normal; de fer els deures a l'últim moment i tot així treure notes decents; de fer riure l'Andrew quan ell no volia; de tant en tant, de donar ànims a la Becky...

—I destaco —va dir.

—Molt bé —va dir ell, com si alguna balança s'hagués inclinat; o potser li seguia el corrent—. Suposo que és veritat. Ara assegui's.

La Terry no suportava que li diguessin què havia de fer, però va obeir altra vegada.

3

L'Andrew havia aparcat al darrere de les furgonetes, davant de l'edifici de psiquiatria, amb el seu esportiu Plymouth Barracuda verd maragda, que netejava i revisava amb tot l'amor almenys un cop a la setmana. Havia insistit que, si havien de fer cas de l'experiència de la Stacey, la Terry potser necessitaria que la portessin. El dia s'havia allargat més del que ella s'esperava. Devia fer estona que era allà.

El va saludar amb la mà mentre trotava per l'herba i mirava de decidir fins a quin punt li explicaria el que havia passat a dintre. Ell no estava gens convençut que fos una bona idea, això de venir aquí. Amb tot, no li havia posat pegues.

La Terry va pujar al cotxe.

—Em moro de gana —va dir, i així deixava les explicacions per a més endavant—. Vols que anem a algun lloc a menjar alguna cosa? Convido jo.

—Ja veig que t'han pagat els quinze dòlars —va dir l'Andrew, i la va mirar com si es volgués assegurar que estava sencera—. És clar, on vulguis.

—Anem a l'Starlight —va suggerir la Terry. Era di-vendres al vespre i ella no havia d'anar a treballar fins l'endemà a les nou del matí. Amb la calor de l'estiu, l'aire semblava un forn. Dit d'una altra manera, feia el temps perfecte per anar al cine a l'aire lliure. Encara faltaven dues hores perquè comencessin les pel·lícules, però així trobarien un lloc ideal, i la petita cafeteria ja estaria oberta—. Oi que volies veure *Grup salvatge*? Em sembla que encara la fan.

—Tu tries... —L'Andrew va engegar el cotxe i va sortir del campus, quasi desert—. Estava a punt d'assaltar

l'edifici per veure si t'havien segrestat. Com ha anat? Tenies raó o no?

—Crec que tenia raó. —La Terry es va posar les mans a la falda.

—De debò?

—Sí.

L'Andrew no ho va posar en dubte, i ella va respirar tranquil·la.

—Què ha passat?

—Fins ara, el metge només m'ha fet un munt de preguntes. Però ha decidit acceptar-me.

—No hi ha hagut injeccions misterioses?

—No hi ha hagut injeccions misterioses —va repetir la Terry; era veritat—. Però jo crec que no era el mateix home. La pròxima vegada, qui sap? Semblava... semblava una cosa important.

A la ràdio van informar d'una batalla al Vietnam i van donar l'última xifra de morts.

—Un altre company d'institut d'en Dave ha mort allà baix.

Tots sabien d'algú que havia mort al Vietnam. A la Terry no li costava gens veure'ls les cares; sempre s'imaginava els nois morts per les fotos de l'agenda de l'institut. Somrients, atrapats en blanc i negre.

L'Andrew havia demanat una pròrroga per estudis, però ella sabia que estava inquiet perquè a la primavera es llicenciaria. L'única vegada que n'havien parlat havia quedat clar que ell es matricularia en un postgrau i que estudiaria indefinidament, tant de temps com calgués.

—És espantós —va dir la Terry, tot i que li semblava un adjectiu odiós, perquè es quedava curt. Hi havia coses tan terribles que intentar descriure-les amb paraules no funcionava mai.

L'Andrew va assentir amb el cap i va continuar escoltant les notícies.

La Terry va pensar en l'última estona amb el doctor Brenner. Al final l'havia convençut, d'alguna manera que no acabava d'entendre del tot, de classificar-la com «de potencial elevat». La resta de les sessions tindrien lloc fora del campus, en un laboratori especial del govern. Ell havia admès que era una recerca important, innovadora. Ella continuava sense tenir gaire idea de què volia dir allò exactament. Havia de tornar al laboratori de psiquiatria al cap de tres setmanes, i des d'allà la portarien a les instal·lacions exteriors; ho farien un cop a la setmana.

«Mentre no interfereixi en els estudis», era tot el que havia dit ella. Per dintre, però, s'havia il·luminat com si una estrella li brillés al pit. N'estava orgullosa.

No n'havia de parlar amb la Becky. La seva germana no havia assimilat les lliçons del pare igual que ella. Quan la Terry volia escriure cartes sobre la guerra per enviar-les als congressistes, la Becky deia que era millor entendre que les persones com elles havien de treballar de valent per sobreviure, en comptes d'escalfar-se el cap amb la idea de canviar el món pel preu d'un segell. Potser valdria més que la Becky no sabés mai què feia la Terry.

—És que... no sé com podem tornar a confiar en el govern mai més —va dir l'Andrew—. Se suposa que treballen per a nosaltres.

—Què m'has d'explicar. Ja ho sé —va dir la Terry; va estirar el braç i va abaixar el volum de la ràdio—. També han anat a la lluna, això sí.

—Això és cosa de la ciència. Va ser Kennedy qui els va dir de fer-ho —va replicar ell—. Ara només es dediquen a enviar gent a la mort.

La Terry va decidir no explicar-li qui duia a terme els experiments. Científics del govern. Això encara li donaria més arguments per no estar d'acord que hi participés, i ella no volia barallar-s'hi. Ja havia pres la decisió.

—Em menjaré un frankfurt i unes crispetes —va dir—. I potser un granissat.

L'Andrew li va picar l'ullet.

—Ara t'escolto. Com te'ls gastes!